

(W422/12)

“Praten over Boris doet deugd”

Joke Verbeke met een afdruk van de voetjes van Boris, bij de strawberry fields-plant in de tuin. “De aardbeienplantjes die we uitdeelden op zijn herdenkingsdienst zorgen ervoor dat veel mensen nog altijd aan Boris denken.” (Foto BWB)

NIEUWE PRAATGROEP VOOR OUDERS VAN EEN OVERLEDEN BABY

ROESELARE/KORTRIJK ▶ Je baby verliezen, het is de ergste nachtmerrie van alle ouders. Helaas wordt die nachtmerrie voor sommige ouders ook werkelijkheid. West-Vlaamse ouders die een kindje tijdens de zwangerschap, tijdens de bevalling of in het eerste levensjaar verloren, kunnen nu steun vinden bij de praatgroep Met Lege Handen in Roeselare. “Praten mag, maar moet niet. Wie enkel wil luisteren is ook welkom”, benadrukt Joke Verbeke, die zelf een zoon verloor. “Het doet deugd als iemand zijn naam noemt.”

DOOR SANDRA ROSSEEL ▶ Een kinderpark naast de zetel, kinderzitjes bij de eettafel, speelgoed in de tuin en tal van foto's. Wie het huis van Joke Verbeke (31) in Kortrijk binnenstapt, merkt meteen dat ze mama is. Een trotse mama ook, van Annabel (4,5), Theo (13 maanden) en Boris. “Boris zou er nu bijna 2,5 zijn”, vertelt Joke, die getrouwd is met Stijn Lambrecht en als communicatieverantwoordelijke bij Voka - Kamer van Koophandel West-Vlaanderen aan de slag is.

Boris overleed bij de geboorte?

Joke Verbeke: “Ja. Boris werd geboren op 9 april 2013, na een normale zwangerschap. Niets wees er op dat er iets fout was, tot het moment dat hij geboren werd en niet onmiddellijk begon te ademen. Ze hebben hem dan vrij snel meegenomen, met de boodschap dat dit iets is dat kan gebeuren, vooral omdat hij op 't laatste een sterrenkijktje bleek te zijn. Wij beseften dus niet onmiddellijk dat er iets fout was, tot we merkten dat het wel heel lang begon te duren, er gebeld werd en er plots 20 man in de kamer stond... Boris leefde toen hij geboren werd, maar hij begon niet te ademen. Op dat moment hadden ze daar geen verklaring voor.”

Hoe beleefden je echtgenoot en jij die momenten?

“Ik dacht vroeger altijd dat mocht er mij zoiets overkomen, ik zou tieren en schreeuwen, maar op dat moment was ik de kalmte zelve. Ik lag nog op de bevallingstafel, ik kon toch niets doen... Je moet het aan de dokters overlaten. Ik weet wel dat ik de hele tijd zei ‘dit kan toch niet’. Ik was er ook van overtuigd dat als er echt iets mis was, de dokters ons zoontje gewoon zouden kunnen meenemen en opereren. De medische wetenschap staat zo ver... Ik was overtuigd dat de dokters alles konden. Je gaat er ook niet van uit dat dit jou zal overkomen. Pas na een eeuwigheid heb ik een verpleegster durven vragen of er echt iets mis was. En toen konden we enkel wachten. Meer dan een halfuur zijn ze met Boris bezig geweest, maar uiteindelijk kwam de dokter ons toch het harde nieuws vertellen...”

En daarna?

“Wij zijn fantastisch goed opgevangen geweest. De dokter en de vroedvrouwen hebben ons fantastisch gesteund. Ze hebben ons ook alleen gelaten met Boris. Een moment voor ons drieën, waarin we foto's hebben genomen, maar ook gebeld hebben naar onze ouders. Omdat ik over tijd was, was de bevalling ingeleid, onze ouders wisten dat en zaten dus te wachten op een telefoontje. Dan moet je hen vertellen dat het echt niet goed is... Daarna is de sociaal assistente bij ons geweest. Om te spreken over wat we wilden doen, om te vragen of we een autopsie wilden... Daar hebben we ook voor gekozen. We wilden de oorzaak kennen, en uiteindelijk bleek dat zijn longen niet ontwikkeld waren. Een foutje van de natuur. Iets wat vooraf niet kan opgemerkt worden aangezien de longen ingeklapt zijn zolang een baby in de baarmoeder zit.”

“We zijn twee dagen op het verloskwartier gebleven. Onze ouders, onze beste vrienden zijn op bezoek gekomen. Annabel ook. Dat was ook een zorg voor ons, naast ons eigen verdriet: hoe kunnen wij Annabel zo goed mogelijk opvangen, daar zo goed mogelijk doorhelpen? De dag voor de bevalling waren we samen nog een cadeautje gaan kopen dat ze aan haar broertje of zusje zou kunnen geven... Boris lag de hele tijd bij ons op de kamer, in een speciaal bedje,

zodat we hem ook konden vastpakken telkens we dat wilden.”

Hebben jullie dat ook gedaan?

“Heel veel. Het klinkt misschien luguber voor wie het niet meegemaakt heeft, maar op dat ogenblik zit je in een coconnetje. Zo konden we ook herinneringen aan hem creëren, de enige herinneringen die we konden opbouwen. Daar zijn we echt blij om, dat we die tijd gehad hebben. Als je zoiets meemaakt, dan heb je heel veel verdriet, maar ben je anderzijds ook trots op je kindje dat geboren is. Dat is een heel dubbel gevoel. Boris was een perfect kindje, een echt poppetje. Ook nu nog ben ik nog altijd trots op hem. Hij is een van onze drie kinderen. Ik zal ook nooit zeggen dat ik maar twee kinderen heb, ik zal het altijd uitleggen. Maar net zoals we trots op hem blijven, blijft ook het verdriet en het gemis.”

Terug thuis organiseerden Joke en Stijn een herdenkingsdienst voor familie en vrienden. “We wisten vooraf niet of het een jongen of een meisje zou zijn, maar hadden wel twee namen en twee geboortekaartjes klaar. In de kaartjes hadden we gewerkt met een aardbei, en dat hebben we voor die plechtigheid behouden. De kleine aardbeienplantjes die we in de plaats van doopsuiker wilden geven, hebben we op die dienst aan familie en vrienden gegeven. Zo blijft Boris nu ook nog verder leven. Die plantjes maken het voor heel wat mensen makkelijker om nu nog over hem te spreken.”

Dat kunnen praten is heel belangrijk voor ouders die een baby verloren zijn. Is dat ook de reden waarom je samen met Maaike Vermeulen en Bjorn Bouvry uit Roeselare met de praatgroep bent begonnen?

“Over je kindje kunnen praten is sowieso belangrijk. Veel mensen durven er niet over te beginnen, omdat ze bang zijn om het verdriet op te rakelen, maar het omgekeerde is waar. Wij zijn heel blij als mensen nog eens zijn naam noemen. Boris maakt voor altijd deel uit van ons gezin, maar veel kunnen we niet over hem spreken. Dan doet het deugd wanneer dat wel kan. Zeker met lotgenoten, omdat zij als geen ander kunnen begrijpen wat je meemaakt. Tegen hen kan je ook makkelijker bepaalde dingen uitspreken die voor andere mensen misschien te cru klinken. Zo was ik ontzettend bang toen ik opnieuw zwanger was. Die angst was onvoorstelbaar. Als je dan hoort van iemand die net hetzelfde meemaakt dat zij daar ook mee worstelt, dan weet je dat wat jij voelt niet abnormaal is. Het is trouwens niet allemaal kommer en kwel. Op de praatgroepen wordt er ook af en toe gelachen.”

Hoe ben je zelf bij Met Lege Handen terechtgekomen?

“Ik had ooit al een artikel over de organisatie gelezen, en de sociale dienst van AZ Groeninge had ons ook foldertjes gegeven waaronder eentje van Met Lege Handen. Ik heb me toen op het forum van hun website geregistreerd, waardoor de stap naar de praatgroep minder klein werd. Nadeel was dat die praatgroep in Leuven gesitueerd was, dus toen ik vorig jaar hoorde dat er ook praatgroepen op andere plaatsen zouden worden opgericht, heb ik me onmiddellijk kandidaat gesteld om te helpen, en zo is de praatgroep in Roeselare gestart. Bjorn en Maaike modereren afwisselend, met ondersteuning van de organisatie zelf. Ikzelf help mee met de praktische organisatie, met de contacten naar bijvoorbeeld de pers toe. Of ik dat niet moeilijk vind? Helemaal niet. Ik ben blij dat ik over Boris kan praten.”

INFO

- De praatgroep Met Lege Handen komt elke zes weken samen in dienstencentrum Schiervelde, Schierveldestraat 55+ in Roeselare. De eerstvolgende bijeenkomst is op **zondag 13 september** van 14 tot 17 uur. Inschrijven vooraf is niet nodig.
- Voor meer info: www.metlegehanden.be - op deze website vind je ook het afgeschermd forum voor ouders van een overleden baby.